

hed er sammenholdte klasser, bestående af to »mininationale« klasser med hver 8-10 elever (en dansk og en indvandrerklasse). De to klasser kan undervises hver især i de første år på deres respektive modersmål, mens de sideløbende en del af timerne kan arbejde sammen. En afgørende forudsætning er, at der uddannes lærere med særligt henblik på disse opgaver, og at de nødvendige undervisningsmaterialer tilvejebringes.

Det er givet, at modersmålsundervisningen bør styrkes. I dag er den frivillig og ligger uden for den almindelige skoletid. Tilrettelæggelsen er ikke i overensstemmelse med folkeskolelovens intentioner om samarbejde med elever og forældre, ligesom praksis – med fastsættelse af læseplaner fra ambassaderne – er i modstrid med praksis i øvrigt i folkeskolen (skolenævn m. m.).

Ad 3

De initiativer, der tages i dag, er alt for spredte og tilfældige. Indvandrerbørnenes undervisningssituation er stærkt varierende fra kommune til kommune. En samlet planlægning må både sikre et forsvarligt niveau – ikke mindst med hensyn til

ressourcer – og give spillerum for forsøg og utraditionelle problemløsninger.

Ad 4

Det er en kendsgerning, at kun ret få børn af indvandrere gennemfører en fortsat skoleuddannelse, en erhvervsfaglig grunduddannelse eller en anden form for videregående uddannelse. Alt for mange havner i restgruppen og i gruppen af ungdomsarbejdsløse. For at ændre dette er det nødvendigt med særlige foranstaltninger, der kan gøre de formelt eksisterende muligheder reelle for de unge, der kommer fra indvandrerfamilier.

Ad 5

Et rimeligt kendskab til dansk er selvsagt en forudsætning for, at indvandrere kan komme til at føle sig hjemme i det danske samfund. Men det er også vigtigt, at indvandrere kan bevare deres egen kultur, og det kan bl. a. ske gennem undervisning i deres modersmål. For de indvandrere, der er analfabeter, vil en sådan undervisning også støtte, ja, nærmest være en forudsætning for indlæringen af dansk.